

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 982: Muốn Bồ Thí Không Trước Tướng, Ất Phải Nơi Phước Đức Không Trước Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 084)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Muốn bồ thí không trước tướng, ắt phải nơi phước đức không trước tướng. Sở dĩ bồ thí mà bị trước tướng, không gì khác ngoài việc tham cầu phước đức, vậy là làm to rồi.】

Điểm này rất đổi quan trọng! Từ ngàn xưa đến nay, trong chốn Phật môn, người tu phước có rất nhiều, nhưng họ lại chẳng hiểu được đạo lý này, chẳng rõ được chân tướng của sự thật này, nói cách khác là họ không có trí huệ. Những gì họ tu có được phước hay không? Đương nhiên là có phước, nhưng phước báo ấy chẳng lớn lại chẳng rộng, đó chỉ gọi là phước báo nhỏ hữu lậu mà thôi.

Nếu là người có trí huệ, thấu suốt được chân tướng sự thật, họ có thể biến phước báo nhỏ thành phước báo vô tận. Biến đổi bằng cách nào? Không phân biệt, không trước tướng, thì phước báo này sẽ vô cùng vô tận. Thế nên, tuyệt đối không được tham cầu phước đức. Tu cái nhân của hết thảy phước đức, nhưng quyết định không tham cầu quả báo của phước đức.

Chư vị cần phải biết, nếu quý vị vẫn còn tồn tại một tâm tham, thì làm sao quý vị có thể ra khỏi Ba cõi? Ba cõi từ đâu mà ra? Chính là do Tham, Sân, Si biến hiện ra. Cho nên, chỉ cần còn một mảy may tâm tham chưa đoạn trừ; thì Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi, chính là năm cái rễ của địa ngục.

Nói lời thành thật, đối với chữ “Nghi”, ngày nay đối với pháp môn niệm Phật thành Phật, vãng sanh Tịnh Độ này mà chúng ta khởi sinh lòng hoài nghi, thì coi như xong rồi! Đời này của người ấy chẳng còn hy vọng gì để vượt thoát khỏi lục đạo luân hồi nữa. Vì vậy, để phá trừ chữ ‘Nghi’ trong ngày nay, chúng ta phải hiểu theo cách này: Chỉ có tin sâu pháp môn Tịnh Độ, phát nguyện cầu

sanh Tịnh Độ, thì họ mới có hy vọng ngay trong một đời này, vĩnh viễn thoát ly luân hồi, vượt khỏi Ba cõi, như vậy họ mới có hy vọng.

Năm loại phiền não “Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi” này, hễ có một mảy may nào chưa đoạn cho sạch sẽ, thì liền chẳng thể ra khỏi Ba cõi, và cũng chẳng có cách nào vãng sanh. Vãng sanh tuy nói là “đới nghiệp” (mang theo nghiệp), nhưng trên kinh đã nói rất rõ ràng, đó là mang theo “nghiệp nhân”, mang theo hạt giống của tập khí nghiệp, chứ không mang theo [nghiệp] “hiện hành”. Hiện hành có nghĩa là ngay trong hiện tại quý vị không được có, lúc quý vị niệm Phật thì tuyệt đối không thể có. Nếu như có, tức là trong lúc niệm Phật vẫn còn xen tạp Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi, như thế thì chẳng thể vãng sanh.

Trong lúc niệm Phật, những ý niệm về tập khí phiền não quyết định phải đoạn dứt, lấy một câu A Di Đà Phật này để thay thế vào đó. Trong tâm chỉ có A Di Đà Phật, mà không có Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi, đó mới gọi là công phu, gọi là “công phu đặc lực”. Nếu có những thứ ấy xen tạp vào trong đó, thì niệm Phật có niệm nhiều đến mấy, niệm tốt đến mấy, một ngày dẫu có niệm mười vạn câu, cũng chẳng được tính là công phu, công phu như vậy là không đặc lực.

Đặc lực hay không đặc lực, là xem ở bên trong có bị xen tạp hay không. Do đó, tôi thường giảng về “Tịnh niệm”, “Tịnh” chính là không hoài nghi, không xen tạp. Không hoài nghi, nghĩa là trong năm thứ “Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi”, quý vị đã diệt trừ được chữ “Nghi”; không xen tạp tức là chẳng xen tạp Tham, Sân, Si, Mạn, điều này cực kỳ quan trọng.

Chữ “Tham” trong việc tham cầu phước đức đã làm hỏng đi đạo tâm mất rồi, như thế là lỡ dở cả rồi, lầm lạc lớn rồi!